

JÕULUD METSAKODUS

TIIA PÄRNASTE

Joonistas Krislin Jalakas
Toimetas Heli Hallik
Kaaned kujundas ja küljendas Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-21-4

Pärnu 2024

Trükk: MJ Konsult

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Kolimine

Elli istus maas vaibal ja hoidis oma kaisukaru kõvasti kaisus. Ta vaatas, kuidas ema ja isa asju pakivad.

„Ma ei taha ära kolida,“ ütles Elli kurvalt.

Ema ja isa jätsid töö pooleli ning vaatasid tütrele otsa.

„Me peame ju, isa sai omale uue ja vahva töö,“ ütles ema ning jätkas pakkimist.

„Tütroke, maal on ju hulga põnevam kui linnas,“ lausus isa ja tõstis raamatud kasti.

Elli tõusis ja läks akna juurde. Õues sadas lund, terve tänav oli lumega kaetud. Tüdruk oli ikka kurb, nii kahju oli ära kolida.

Aknast paistis mänguväljak, kus vanematega sai käidud, eemal mõnusad poed ja söögikohad. Talvel tulid alati päkapikud ja jõuluõhtu ootamine oli põnev. Linnas olid alati ilusad jõulud olnud. Lund aina sadas ja Ellile meenus, kuidas nad on perega jõuluturult kuuske valimas käinud. Kõik see tegi Elli veel kurvemaks.

„Mis töö see siis on, et linnas enam elada ei või ja kas seal jõuluturgu üldse on?“ küsis taas kurvalt Elli ja vaatas askeldavaid vanemaid.

„Ma olen nüüd metsavaht, aga milleks meile jõuluturg?“ vastas isa pakitud kaste kinni teipides. Isa tõstis teibitud kastid toanurka ja tegi tütrele pai.

„Kulla laps, ega linnas metsa pole, et isa tööd teha saaks ja mis sealt jõuluturult nii väga vaja on?” uuris ema uudishimulikult ja kallistas tütart.

Elli vaatas vanemaid, kes ei tundunud üldse kurvad.

„Kas te tõesti tahate enne jõule metsa kolida? Kui jõuluturgu pole, kust me siis endale jõulukuuse saame?” oli Elli murelik.

Isa vaatas üllatunult Ellit.

„Kallis laps, meie uus kodu asub nüüd tõesti täitsa metsa sees, jõulukuuse toome ise metsast, usu, kullake, seal tulevad kaunid jõulud,” selgitas isa ja kallistas tütrekest.

Elli vaatas taas vanemaid, kes viimaseid kaste kinni teipisid. Terve tuba oli nüüd tühi, kõikjal ainult kastid. Elli kõndis korteris ringi. Kõik oli kokku pakitud, kõikjal olid vaid tühjad, kõledad ja kaste täis ruumid. Elli vaatas oma kaisukat ja kallistas teda.

„Ma ei taha ju ära minna, maal on kindlasti igav, kohe varsti on jõulud. Maal ei saa ju jõulud ilusad ja toredad olla, sest seal pole peale meie kedagi,” sosistas Elli kurvalt kaisukale.

Kaisukas vaatas Ellile otsa.

„Kallis Elli, ära kurvasta!
Usu, maal on põnev elada.
Seal kõik alati on imeline,
kõik tundub lausa maagiline,” sõnas kaisukas Ellile.

Elli kallistas kaisukat. Kaisukas oli alati toeks, kui Ellil oli mõni mure. Kaisukas aitas kõike lahendada või panna Ellit paremini mõistma. Elli uskus kaisukat ja teadis, et temale võib loota.

Elli läks taas akna juurde ja vaatas, kuidas lund sadas. Ema tuli Elli juurde ja paitas tema pead.

„Kallis laps, ära ole kurb, küll näed, et maal on tore ja ilus ka!” lausus ema mõtlikult.

Elli vaatas ema, kes tundus ka natuke kurb.

„Aga ema, kas me elame seal majas täitsa üksi, naabreid polegi? Kas päkapikud ja jõuluvana sinna oskavad tulla?” tahtis tüdruk murelikult teada.

Ema kallistas tütart.

„Oh, kullakallis tütreke, naabreid, jah, meil seal majas pole. Terve maja kuulub ainult meile. Küll päkapikud ja jõuluvana meid üles leivad,” oli ema kindel.

„Ära üldse muretse, küll varsti näed meie uut kodu,” lisis isa, kes oli ka kurva tütrekese juurde tulnud.

„Härra, kas viime kõik kastid alla?” hõikas järsku keegi.

Elli vaatas, see oli üks töömees, kes tassis kaste õue.

„Palun tehke seda,” ütles isa rõõmsalt.

Peagi oli kogu korter täitsa tühi, kõik kastid olid ka ära tassitud.

Isa kõndis toast tuppa ja vaatas hoolega kõik veel üle.

„Elli, tule juba, me peame nüüd uude koju sõitma!!” hõikas isa. Elli vaatas korteris viimast korda ringi, kõikjal oli tühjus. Kodu polnud enam kodu, vaid tühjad, kõledad ruumid.

Elli tahtis isegi nüüd ära, kuskil on ju ootamas maja, millest saab nende uus kodu.

Elli läks ukse juurde, kus ema ja isa teda juba ootasid.

„Aeg on minna uude koju,” sõnas ema ja võttis Ellil käest kinni.

Õue jõudes nägi Elli kohe suurt autot, milles olid nende kodu mööbel ja asjad.

„Kõik juhtub päriselt, me lähemegi ära ja meie armas korter jääb nüüd üksi,” mõtles Elli.

„Tule juba! Kaua sa seda maja vaatad? Meil on pikk sõit ees,” hüüdis isa juba pahaselt.

„Nii kurb on ära minna kodust,” kostus Elli nutune hääl.

„Kallis laps, see pole ju enam meie kodu. Me ju müüsimme korteri ära ja uus pere tuleb siia elama,” püüdis ema last lohutada.

„Meie kodu ootab meid kaugel metsas, asume juba teele,” kutsus taas isa. Ta oli juba tõesti pahane, sest pikk sõit ootas ees ja aega polnud raisata.

„Tulen kohe,” lubas Elli, lehvitas viimast korda majale ja istus autosse.

„Sõidame siis, ma tahan juba maja näha,” teatas Elli juba reipamalt.

Isa alustas sõitu ja Elli nägi auto aknast, et ka nende mööbliga auto hakkas sõitma.

Elli vaatas auto aknast, kuidas nad möödusid majadest ja puudest ning kõik jäi peagi kaugemale maha.

Oli juba pikk ja tühi tee, vaid üksikud puud tee servas. Ellil tuli uni peale, ikka polnud nad ju kohal, kuigi muudkui sõitsid ja sõitsid.

„Kallis laps, sa võid magama jääda, sest sõit on tõesti pikk,” lubas ema.

„Olgu, ajage mind siis üles, kui kohal oleme,” kostis Elli ja vajuski kiirelt unne.

Metsakodu

Elli avas silmad. Auto oli juba peatunud. Kõikjal oli pimedus, paistis vaid auto tulede valgus. Auto seisis maja ees, mis tundus väike. Isa läks ja tegi maja ukse lahti ning pani õue tule põlema.

Lund sadas ikka veel.

„Tule, Elli, viime asjad tuppa,“ kutsus ema ja sikutas autost kotte. „Õnneks jõudsite kohale,“ oli Elli rõõmus. Ta kahmas oma asjad ja kaisuka ning suundus huviga oma uut kodu vaatama.

Elli läks tuppa. Ta polnud kunagi siin käinud. Kõik oli tema jaoks uus. Isa ja ema olid juba mõned päevad tagasi siin käinud ning siis kõik korda teinud. Ema rääkis, et maja olevat kaua tühjalt seisnud, aga nüüd on see nende uus kodu.

Elli uudistas maja. Köök oli päris suur, kuid tühi. Terve maja tundus tühi olevat.

„Elli, palun tule appi, aita meil asjad tuppa tuua!“ hõikas isa.

Elli pani oma asjad käest ära ühte toanurka ja kiirustas vanematele appi.

Õues oli lumine, kuid väga ilus. Lumi sätendas majast paistvas valguses.

Elli nägi, et ka kolimisauto oli ka kohale jõudnud ning isa ja töömehed tassisid mööblit tuppa.

„Elli, siin ootavad kergemad kastid, palun vii need tuppa,“ juhatas ema. Elli vaatas õues ringi. Oli küll pime, kuid siiski märkas ta, et ümberringi on kõikjal mets.

„Ema, siin polegi ju teisi maju, ainult mets ja meie,“ imestas Elli.

„Nii on, Elli, eks homme on sul uudistamiseks aega rohkem, viime nüüd asjad tuppa,“ vastas ema.

Elli kahmas ühe kasti ja suundus maja poole ning ema tuli teiste asjadega tema järel. Elli ja ema viisid kõik kastid ja kotid tuppa. Isagi sai töömeestega mööbli tuppa tassitud.

„Kas nüüd on siis kõik?“ hõikas üks töömees isale.

„Kõik-kõik, suur tänu, võite nüüd ära sõita!“ hüüdis isa vastu.

Elli ja ema panid asjad tuppa ilusasti seinä äärde, et oleks lihtsam leida õigeid asju.

„Siin on nii külm,“ väristas Elli õlgu.

Isa rapsis end lumest puhtaks, sulges õueukse ja tuli ka tuppa.

„Muidugi on siin külm, sest keegi pole ju maja kütnud,“ lausus isa.

„Vanas kodus oli kogu aeg soe, kuigi keegi ei kütnud, meil polnud pliitigi,“ tõdes Elli.

„Kullakene, korteris kütavad suured katlamajad ja soojus jõuab kohale torude kaudu. Siin peame ise tule pliidi alla tegema, et sooja saada,“ seletas isa ja tegi pliidi alla tule.

Peagi praksusid puud pliidi all mõnusalt.

„Varsti saab sooja, seni paneme voodid paika, et saaksime öösel ikka voodites magada,“ teatas ema. Isa aitas tal mööblit paika saada ja siis hakkasid vanemad koristama.

Peagi oli terve maja juba palju kodusem ja tuba hakkas soojenema.

„Kas homme päkapikud ka tulevad?“ tundis Elli huvi.

„Muidugi tulevad!“ oli ema naerdes kindel.

„Ma tõesti loodan, et nad ei unusta mind,“ lootis Elli tõsiselt.

Elli vaatas majas ringi. Nüüd oli juba mõnusam, enam polnudki nii võõras, sest kõik nende asjad tegid olemise kodusemaks.

„Ma lähen toon õuest vett, et toas vesi ikka olemas oleks,“ naeris isa. Elli nägi, et köögis tõesti polnudki kraanikaussi ega veekraani. Tõesti, majas polegi ju vett.

Isa haaras toast paar ämbrit ja seadis sammud õue.

„Ma tulen ka, näita mullegi, kus see vesi on,“ lausus Elli.

„Pane jope selga, õues sajab lund!“ hõikas ema, kes toas asju sättis.

„Muidugi,“ vastas Elli, kahmas toolilt jope ja pani selga.

Isa pani õues tule uuesti põlema, lumi sätendas ja puud olid lumerüüga ilusad. Elli vaatas ja imetles seda. Veel linnas elades ei uskunud ta, et maal võib nii kaunis olla.

Isa oli kuskilt lumelabida saanud ja kühveldas tee kaevuni lahti.

„Tule nüüd siia ja vaata, kuidas me pangega kaevust vee kätte saame!“ kutsus isa Ellit, kes ukse lähedal õue imetles. Elli sammus kaevu juurde.

„Isa, kust sa lumelabida said?“ uuris Elli.

„Labidas sai meil siia varem ostetud, talvel läheb seda tihti vaja,“ ütles isa naerdes, „nüüd peame vee kaevust kätte saama.“

Elli vaatas kaevu, mille küljes oli ketiga pang.

„Vaata, tütreke, ma võtan kaevul kaane pealt. Seal all on vesi,“ selgitas isa.

Elli vaatas kaevu. Kuskil sügavustes tõesti helendas miskit. Eks see oligi vesi.

„See on ju nii sügav!” oli Elli ehmunud.

„Muidugi, sellepärast on meil ka pang pika keti otsas,” selgitas isa ja väntas pange koos ketiga kaevu ning siis taas üles. Pang oli nüüd vett täis.

Isa valas vee teise pange ümber ja taas lasi tühja pange ketiga kaevu ning väntas üles täis pange veega.

„Nii vahva! Tegelikult on see ainult meie vesi,” tõdes Elli naerdes.

„Nii on, see on meie oma vesi,” kinnitas isa.

Isa valas ka teise tühja ämbri vett täis ja pani seejärel kaevule uuesti kaane peale.

„Nüüd ruttu tuppa, küll homme on aega veel uudistada!” ütles isa, kes märkas, et Elli aina uurib kaevu ja lumiseid puid.

„Muidugi, homme uurin oma uut kodu,” teatas rõõmsalt Elli.

Elli lippas ees ja isa tuli kahe vett täis pangega järele.

„Ma teen ukse lahti, et sa saaksid tuppa sisse,” ütles Elli lahkelt.

Elli tegi ukse lahti ja isa läks pangedega kööki. Elli tema järel. Köök oli juba mõnusalt soe, puud praksusid põledes ja mõnusalt hubane oli olla.

Elli võttis jope seljast ja läks tuppa. Ema oli juba peaaegu kõik korda teinud, vaid mõned kastid olid veel lahti pakkimata. Tüdruk vaatas tubades ringi, kogu maja oli soe. Elli vaatas kõik toad üle, ise silmadega midagi otsides.

„Ema!” hüüatas järsku Elli.

Ema ja isa vaatasid kohkunult Elli poole.

„Mis juhtus?” küsis ema.

„Kus mu päkapikusokk on? Homme juba peavad päkapikud tulema. Kui ma sokki rippuma ei pane, ei leia mind päkapikud üles,” oli Elli nutma puhkemas.

Elli jaoks olid päkapikud ja jõulud väga tähtsad.

Ema läks avamata kasti juurde, mis seisis sein ääres. Ta avas kasti, sobras seal mõnda aega ja ulatas soovitu tütrele:

„Siin su sokike on.”

Ellil oli taas silmades rõõmus sära.

„Aitäh, aga nüüd peame selle riputama kuskile, kust päkapikk ikka üles leiab,” ütles Elli rõõmsalt.

„Paneme siia akna juurde, siis on päkapikul lihtne leida, kui ta öösel aknast tuleb,” soovitas isa.

„Muidugi,” nõustus Elli ja oli õnnelik.

Tüdruk ootas jõule nii väga! Iga päkapikupäev viis lähemale jõuluõhtule.